

acteurs en verhaal. Decor, muziek, kostuums, taal,... óók allemaal belangrijke elementen van een voorstelling en deze maken samen een stuk tot wat het is.

Het kleine sterven

Het kleine sterven (HETPALEIS, januari 2000) is zo'n stuk waardoor ik van begin tot einde aan mijn stoel gekluisterd zat. Deze voorstelling had alles om mijn favoriet te worden.

'Iedereen kent het, dat zalige gevoel, die kriebels in de buik... Wat maakt dit verhaal dan zo speciaal? Een verliefd koppel, niets meer, niets minder, en toch... zo subliem.'

In dit kort citaat uit een zelfgeschreven recensie, lees je het al: een simpel concept, maar toch

zo prachtig. Hoe kan een regisseur zoiets bereiken? Dat vraag ik me dan altijd af. De cocktail van bepaalde elementen maakte dit zo speciaal. Een eenvoudig decor: piano, videoscherm, camera en blauw doek. De acteurs op de planken – voor het blauwe doek – kregen er op het videoscherm een levendige omgeving van één of andere drukke stad bij. Een overbodige verdubbeling, zou je kunnen zeggen, maar zonder deze ingreep was het heel anders en misschien niet half zo goed geweest. Verlangt de toeschouwer niet juist zoiets? Een perfecte mix tussen theater en film...

Alsof dit alles de kijker nog niet genoeg overtuigd had, zorgde de prachtige live pianomuziek er wel voor dat het publiek zich in een droom waande. De piano op het podium zorg-

de voor een zekere verbondenheid en maakte het allemaal levensechter.

Ook de taal kan niet over het hoofd gezien worden. Dimitri Leue (acteur in en auteur van dit werk), maakte in zijn tekst gebruik van originele beeldspraak en woordspelingen die grotendeels verantwoordelijk waren voor het grappige tintje van het stuk. De talloze beschrijvingen die exact en op een speelse manier weergeven wat iemand denkt, maakten er een echt taalspektakel van. Met eenvoudige woorden slaagt hij erin complexe gevoelens *to the point* te beschrijven.

Voorstellingen als deze zijn in staat mijn visie op theater te veranderen, te verrijken.

Voor het verdwijnt en daarna

Bart Van Wamzeele, regie-assistent bij het productiehuis MB Documentary, had al tijdens zijn studies Fotografie (Sint-Lukas Brussel) en Communicatie: Pers en Voorlichting interesse voor het theater, maar hij raakte helemaal in de ban vanaf het moment dat hij zelf enkele recensies schreef voor *Vlotte Pennen* (een initiatief van CC Westrand o.l.v. Els Leysen).

Wanneer de deuren sluiten, de spots in de zaal met lichte gradaties uitdoven, je het geroezemoes stil hoort wegebben en je alleen nog de contouren van de kruin van je voorste buurman ziet, weet je dat je één van hen bent: een mens die betaald heeft om te kijken.

Als daarna de spots het halfduister decor uitlichten en je voor het eerst scherp kan zien wat en

wie zich daar bevinden, ontstaat er al een eerste soort mystiek. Het scènebeeld zet zich in beweging en de kijkact kan beginnen. Het is opmerkelijk dat die eerste minuten als het ware een indruk nalaten van een kapstok waar ik mijn jas niet onmiddellijk aan durf op te hangen. Je weet immers nooit waar het theater met jou als toeschouwer uiteindelijk naar toe wil. Voor je het

weet loop je misschien met je ogen wijd open in de meest wrange gevoelens of struikel je zonder pardon in de psychologische diepten van het benauwend exhibitionisme dat het toneel kan zijn. Het komt er dus voor mij op neer om de verschillende indrukken naast mekaar te zetten. Uitsstel van beoordeling en interpretatie maakt dat de theatertekens langzaam kunnen inwerken. Thea-

My Dinner with André - Cie De koe & Tg. Stan / Koen De Waal

